Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (drugo vijeće)

26. listopada 2017.*

„Zahtjev za prethodnu odluku – Promet – Vozačka dozvola – Direktiva 2006/126/EZ – Članak 2. stavak 1. – Uzajamno priznavanje vozačkih dozvola – Pojam ‚vozačka dozvola' – Potvrda o položenom vozačkom ispitu (Certificat d'examen du permis de conduire, CEPC) koja nositelju daje pravo upravljati vozilom na području države članice koja ju je izdala prije izdavanja konačne vozačke dozvole – Slučaj u kojem je nositelj CEPC-a upravljao vozilom u drugoj državi članici – Obveza priznavanja CEPC-a – Kazne izrečene nositelju CEPC-a zbog upravljanja vozilom izvan područja države članice koja je taj CEPC izdala – Proporcionalnost"

U predmetu C-195/16,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Amtsgericht Kehl (Općinski sud u Kehlu, Njemačka), odlukom od 24. ožujka 2016., koju je Sud zaprimio 7. travnja 2016., u kaznenom postupku protiv

I-a,

uz sudjelovanje

Staatsanwaltschaft Offenburg,

SUD (drugo vijeće),

u sastavu: M. Ilešič, predsjednik vijeća, A. Rosas (izvjestitelj), C. Toader, A. Prechal i E. Jarašiūnas, suci,

nezavisni odvjetnik: M. Bobek,

tajnik: A. Calot Escobar,

uzimajući u obzir pisani postupak,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

– za nizozemsku vladu, B. Koopman i K. Bulterman, u svojstvu agenata,

– za poljsku vladu, B. Majczyna, u svojstvu agenta,

– za Europsku komisiju, G. Braun i N. Yerrell, u svojstvu agenata,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 16. svibnja 2017.,

donosi sljedeću

* Jezik postupka: njemački

Presudu

1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članaka 18., 21., 45., 49. i 56. UFEU-a te članka 2. Direktive 2006/126/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 20. prosinca 2006. o vozačkim dozvolama (SL 2006., L 403, str. 18.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 7., svezak 8., str. 107.; ispravak SL 2016., L 169, str. 18.).

2 Zahtjev je upućen u okviru kaznenog postupka pokrenutog protiv I-a, s prebivalištem u Francuskoj, zbog upravljanja automobilom na području Njemačke bez prava na upravljanje vozilom.

Pravni okvir

Pravo Unije

3 Prema uvodnim izjavama 2. do 4., 6. i 8. Direktive 2006/126:

„(2) Propisi o vozačkim dozvolama bitan su dio zajedničke prometne politike, doprinose poboljšanju sigurnosti prometa na cestama i omogućavaju slobodno kretanje osoba koje namjeravaju steći boravište u državi članici koja nije država koja je dozvolu izdala. S obzirom na važnost osobnih prijevoznih sredstava, posjedovanje vozačke dozvole koju je priznala država članica domaćin promiče slobodu kretanja osoba i pravo poslovnog nastana. […]

(3) Mogućnost donošenja nacionalnih odredaba u vezi s razdobljem valjanosti, kako je predviđeno Direktivom [Vijeća] 91/439/EEZ [od 29. srpnja 1991. o vozačkim dozvolama (SL 1991., L 237, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 7., svezak 3., str. 7.)], dovodi do istodobnog postojanja različitih propisa u različitim državama članicama i preko 110 različitih obrazaca vozačkih dozvola koji vrijede u državama članicama. To građanima, policijskim snagama i upravnim tijelima odgovornim za upravljanje vozačkim dozvolama stvara problem preglednosti i ima za posljedicu krivotvorenje isprava koje su ponekad stare nekoliko desetljeća.

(4) Kako bi se spriječilo da jedinstveni obrazac europske vozačke dozvole postane dodatni obrazac uz postojećih 110 koji su već u primjeni, države članice moraju poduzeti sve potrebne mjere kako bi ovaj jedinstveni obrazac bio izdan svim imateljima vozačke dozvole.

[…]

(6) Vozačke dozvole međusobno se priznaju. […]

[…]

(8) Zbog razloga sigurnosti prometa na cestama, potrebno je utvrditi minimalne zahtjeve za izdavanje vozačke dozvole. […]”

4 U članku 1. stavku 1. Direktive 2006/126 predviđa se:

„U skladu s odredbama ove Direktive, države članice uvode nacionalnu vozačku dozvolu temeljenu na obrascu Zajednice iz Priloga I. Oznaka na 1. strani obrasca vozačke dozvole Zajednice sadrži razlikovnu oznaku države članice koja izdaje dozvolu”.

5 Sukladno članku 2. stavku 1. te direktive „[d]ržave članice uzajamno priznaju vozačke dozvole koje su izdale”.

6 U članku 3. navedene direktive određuje se:

„1. Države članice poduzimaju sve potrebne korake kako bi izbjegle svaku opasnost od krivotvorenja vozačkih dozvola, uključujući obrasc[e] vozačke dozvole izdane prije stupanja na snagu ove Direktive. One će o tome obavijestiti Komisiju.

2. Materijal koji se koristi za vozačku dozvolu, određen u Prilogu I., zaštićuje se od krivotvorenja primjenom specifikacija namijenjenih izmjeni sporednih odredaba ove Direktive njezinim nadopunjavanjem, koje Komisija utvrđuje u skladu s postupkom iz članka 9. stavka 2. Države članice mogu uvesti dodatna sigurnosna svojstva.

3. Države članice osiguravaju da do 19. siječnja 2033. sve izdane vozačke dozvole i one koje su u opticaju ispunjavaju sve zahtjeve ove Direktive”.

7 Članak 4. stavak 1. iste direktive glasi kako slijedi:

„Vozačkom dozvolom iz članka 1. stječe se pravo na upravljanje motornim vozilima prema niže definiranim kategorijama. Dozvola se izdaje prema najnižoj starosnoj dobi, navedenoj za svaku kategoriju. […]”

8 U članku 5. stavku 1. Direktive 2006/126 predviđa se:

„U vozačkim dozvolama treba navesti uvjete pod kojima je vozač stekao pravo na upravljanje vozilima.”

9 U članku 7. stavku 1. te direktive određuje se:

„Vozačke dozvole izdaju se samo sljedećim kandidatima:

(a) koji su položili ispit vještina i ponašanja i teorijski ispit te koji su zadovoljili zdravstvene standarde, u skladu s odredbama priloga II. i III.;

[…]

(e) koji imaju uobičajeno boravište na području države članice koja izdaje dozvolu ili mogu dokazati da tamo studiraju najmanje šest mjeseci”.

10 U skladu s člankom 13. navedene direktive:

„1. Uz suglasnost Komisije, države članice utvrđuju istovjetnosti između prava stečenih prije početka primjene ove Direktive i kategorija definiranih u članku 4.

Nakon savjetovanja s Komisijom, države članice mogu svoje nacionalne pravne propise prilagoditi do mjere koja je potrebna radi provedbe odredaba članka 11. stavaka 4., 5. i 6.

2. Nijedno se pravo na upravljanje vozilom dodijeljeno prije 19. siječnja 2013. ne ukida niti na bilo koji način ograničava odredbama ove Direktive.”

11 U članku 16. stavcima 1. i 2. Direktive 2006/126 određuje se:

„1. Države članice će najkasnije do 19. siječnja 2011. donijeti i objaviti zakone i druge propise potrebne za usklađivanje s člankom 1. stavkom 1., člankom 3., člankom 4. stavcima 1., 2., 3. i 4. točkama (b) do (k), člankom 6. stavcima 1. i 2. točkama (a), (c), (d) i (e), člankom 7. stavkom 1. točkama (b), (c) i (d),

stavcima 2., 3. i 5., člankom 8., člankom 10., člankom 13., člankom 14., člankom 15. i Prilogom I. točkom 2., Prilogom II. točkom 5.2. koja se odnosi na kategorije A1, A2 i A, prilozima IV., V. i VI. One Komisiji odmah dostavljaju tekst tih odredaba.

2. One primjenjuju te odredbe od 19. siječnja 2013.”

Njemačko pravo

12 Iz odluke kojom se upućuje zahtjev slijedi da, prema članku 21. stavku 1. točki 1. Strassenverkehrsgesetza (Zakon o cestovnom prometu; u daljnjem tekstu: StVG), osoba koja upravlja motornim vozilom a da nema za to potrebno pravo, odgovara za kazneno djelo upravljanja vozilom prije stjecanja prava na upravljanje vozilom koje se kažnjava novčanom kaznom ili kaznom zatvora do jedne godine. Uz te se kazne može izreći i zabrana upravljanja vozilom – koja, sukladno članku 44. Strafgesetzbucha (Kazneni zakonik; u daljnjem tekstu: StGB), može dosegnuti tri mjeseca –, oduzimanje motornog vozila na temelju članka 21. stavka 3. StVG-a te određivanje roka u kojem se ne priznaje pravo na upravljanje vozilom sukladno članku 69.*bis* stavku 1. trećoj rečenici StGB-a.

13 Ako vozač nema kod sebe vozačku dozvolu kao dokaz svojeg prava na upravljanje vozilom, čini prekršaj prema članku 75. točki 4. Fahrerlaubnis-Verordnunga (Pravilnik o pravu na upravljanje vozilom; u daljnjem tekstu: FeV), koji se, sukladno članku 24. stavku 2. StVG-a, kažnjava novčanom kaznom koja može dosegnuti 2000 eura, ali u pravilu iznosi 10 eura, sukladno točki 168. Priloga na koji upućuje članak 1. stavak 1. Bussgeldkatalog-Verordnunga (Pravilnik o odmjeravanju novčanih kazni).

14 Sukladno članku 22. stavku 4. FeV-a, ispitivač u pravilu izdaje konačnu vozačku dozvolu odmah nakon što je položen praktični dio vozačkog ispita. Prema sedmoj rečenici te odredbe, kandidatu se iznimno, ako vozačka dozvola još nije spremna, izdaje potvrda o položenom ispitu s ograničenim važenjem koja u Njemačkoj vrijedi kao dokaz o pravu na upravljanje vozilom.

15 Pod određenim uvjetima, pravo na upravljanje vozilom koje je priznalo strano tijelo može, sukladno članku 28. i sljedećima FeV-a, svojem nositelju omogućavati upravljanje automobilom u Njemačkoj.

16 Sukladno članku 29. stavku 1. prvoj rečenici FeV-a, nositelji stranog prava na upravljanje vozilom s prebivalištem u inozemstvu načelno mogu upravljati motornim vozilima u Njemačkoj u granicama svojeg prava na upravljanje vozilom. Prema članku 29. stavku 2. FeV-a, to pravo na upravljanje vozilom treba dokazati odgovarajućom vozačkom dozvolom.

17 Sukladno članku 29. stavku 3. točki 1. FeV-a, priznavanje stranog prava na upravljanje vozilom u smislu članka 29. stavka 1. FeV-a odbija se, među ostalim, ako nositelj tog prava posjeduje samo dozvolu kandidata autoškole ili neku drugu privremenu vozačku dozvolu.

Glavni postupak i prethodna pitanja

18 I, koji ima prebivalište u Francuskoj, 15. svibnja 2015. zaustavljen je na području općine Kehl (Njemačka) dok je na javnoj cesti upravljao vozilom B kategorije. Dotični je kod sebe imao valjanu osobnu iskaznicu i potvrdu o položenom vozačkom ispitu (u daljnjem tekstu: CEPC), što je privremena isprava koja se u pravilu izdaje svim kandidatima koji u Francuskoj polože teorijski i praktični dio vozačkog ispita za B kategoriju. Ona prema francuskim propisima zamjenjuje vozačku dozvolu na državnom području pred policijskim tijelima u razdoblju od četiri mjeseca od polaganja praktičnog dijela ispita. Nesporna je činjenica da, u vrijeme kad je zaustavljen, I-u francuska tijela još nisu bila izdala konačnu vozačku dozvolu.

19 Smatrajući da I, s obzirom na činjenicu da je CEPC valjan samo na području Francuske, u trenutku počinjenja djela nije posjedovao strano pravo na upravljanje vozilom koje bi mu omogućavalo da u Njemačkoj upravlja automobilom u skladu s člankom 28. i sljedećima FeV-a, Staatsanwaltschaft Offenburg (Državno odvjetništvo u Offenburgu, Njemačka) podnio je pred Amtsgerichtom Kehl (Općinski sud u Kehlu, Njemačka) zahtjev u kojem je od njega zatražio da se I-u u obliku kaznenog naloga izrekne novčana kaznu zbog počinjenja kaznenog djela upravljanja vozilom prije stjecanja prava na upravljanje vozilom u smislu članka 21. StVG-a.

20 Sud koji je uputio zahtjev navodi da u sklopu glavnog postupka mora razmotriti pitanje jesu li ispunjena materijalnopravna obilježja kaznenog djela upravljanja vozilom prije stjecanja prava na upravljanje vozilom, odnosno je li I posjedovao pravo na upravljanje vozilom koje mu omogućava da vozilom upravlja u Njemačkoj, odnosno postoje li drugi razlozi koji isključuju kažnjivost predmetnih radnji. Nadalje, pod pretpostavkom da zaključi da ta djela nisu kažnjiva, taj se sud pita treba li ih progoniti kao prekršaje.

21 U predmetnom slučaju sud koji je uputio zahtjev iznosi da je I prema francuskom pravu od trenutka kad mu je izdan CEPC imao pravo na javnim cestama upravljati motornim vozilima B kategorije.

22 Taj sud navodi da je prije nego što mu je izdana konačna vozačka dozvola, što se dogodilo 9. srpnja 2015., dotični na području Francuske to pravo na upravljanje mogao dokazati predočenjem CEPC-a i osobne isprave.

23 No sud koji je uputio zahtjev smatra da se izdavanjem CEPC-a stječe pravo na upravljanje motornim vozilom odgovarajuće kategorije koje nije ograničeno samo na područje Francuske. Francusko pravo, naime, kao i njemačko, pravi razliku između prava na upravljanje vozilom i legitimacijske isprave, tj. vozačke dozvole, iako se u francuskom jeziku u ta dva slučaja upotrebljava isti izraz („permis de conduire”). Dakle, činjenica da osoba upravlja vozilom bez stjecanja vozačke dozvole predstavlja kazneno djelo za koje je zapriječena kaznenopravna sankcija, a činjenica da vozilom upravlja osoba koja kod sebe nema vozačku dozvolu predstavlja prekršaj koji se kažnjava upravnopravnom novčanom sankcijom.

24 Sukladno francuskim propisima, CEPC kao legitimacijska isprava vrijedi samo četiri mjeseca. U tom se roku kandidatu u pravilu izdaje konačna vozačka dozvola. Ako kandidat, naprotiv, u tom roku ne dobije konačnu vozačku dozvolu, CEPC gubi svoju funkciju legitimacijske isprave, ali se pravo na upravljanje vozilom ne gasi. Dakle, osoba koja ne podnese uredno i pravodobno zahtjev za izdavanje vozačke dozvole, a CEPC joj nakon četiri mjeseca prestane vrijediti kao legitimacijska isprava, prema francuskom pravu ne upravlja vozilom bez prava na upravljanje vozilom, nego bez vozačke dozvole. Ta osoba stoga može biti optužena za prekršaj, a ne za kazneno djelo.

25 Nakon izdavanja CEPC-a, izdavanje vozačke dozvole B kategorije ovisi jedino o tome je li kandidat podnio uredan zahtjev. Vozačka dozvola tada se izdaje gotovo automatski. Kandidat nema nikakva utjecaja na rok u kojem se izdaje vozačka dozvola.

26 Prema sudu koji je uputio zahtjev, postavlja se pitanje treba li članak 2. Direktive 2006/126 tumačiti na način da se njime državama članicama nalaže da moraju priznati pravo na upravljanje vozilom samo ako je izdana konačna vozačka dozvola kao legitimacijska isprava, odnosno primjenjuje li se obveza priznavanja na pravo na upravljanje vozilom kao takvo, neovisno o tome je li nadležno tijelo izdalo konačnu dozvolu.

27 Navedeni sud smatra da je ta dvosmislenost razvidna i iz terminologije koja se upotrebljava u njemačkoj i francuskoj verziji Direktive 2006/126.

28 Nadalje, sud koji je uputio zahtjev smatra da se odbijanjem priznavanja prava na upravljanje vozilom ili priznavanja CEPC-a kao legitimacijske isprave te povredom koja se kažnjava kaznenopravnom ili prekršajnom sankcijom koja iz toga za I-a proizlazi, može ugroziti opće načelo nediskriminacije u smislu članka 18. UFEU-a i temeljne slobode zajamčene člancima 21., 45., 49. i 56. UFEU-a.

29 Naime, kandidatu za vozačku dozvolu koji ima prebivalište u Francuskoj bilo bi nemoguće odmah nakon što položi praktični dio vozačkog ispita obavljati posao u Njemačkoj u mjestu do kojeg može doći jedino koristeći se svojim vozilom. S druge strane, kandidat za vozačku dozvolu s prebivalištem u Njemačkoj ne bi podlijegao takvom ograničenju. Dakle, iako su oba kandidata za vozačku dozvolu ispunila uvjete za stjecanje prava na upravljanje vozilom usklađene Direktivom 2006/126, oni ne bi uživali ista prava. Sud koji je uputio zahtjev stoga smatra da postoji diskriminacija na osnovi prebivališta u drugoj državi članici.

30 U tim je okolnostima Amtsgericht Kehl (Općinski sud u Kehlu) odlučio prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeća prethodna pitanja:

„1. Treba li pravo Europske unije, kako proizlazi osobito iz članka 2. Direktive [2006/126] ili članaka 18., 21., 45., 49. i 56. [UFEU-a], tumačiti na način da mu se protivi propis države članice koji ne priznaje pravo na upravljanje vozilom stečeno u drugoj državi članici, osobito ako je to pravo na upravljanje vozilom stečeno u skladu s odredbama te direktive?

2. Treba li pravo [Unije], kako proizlazi osobito iz članka 2. Direktive 2006/126 ili članaka 18., 21., 45., 49. i 56. UFEU-a, tumačiti na način da mu se protivi propis države članice koji ne priznaje potvrdu koju je druga država članica izdala nositelju prava na upravljanje vozilom stečenog u toj drugoj državi članici sukladno odredbama navedene direktive, bez obzira što potonja država članica vremenski ograničava važenje tog dokumenta, što vrijedi samo za njezino državno područje, a ta potvrda usto ne ispunjava zahtjeve obrasca vozačke dozvole predviđenog Direktivom 2006/126?

3. U slučaju niječnog odgovora na prvo pitanje: treba li pravo [Unije], kako proizlazi osobito iz članka 2. Direktive 2006/126 ili članaka 18., 21., 45., 49. i 56. UFEU-a, tumačiti na način da mu se protivi propis države članice prema kojem se kaznenopravnom sankcijom kažnjava kazneno djelo upravljanja vozilom bez prava na upravljanje njime, iako je vozač stekao pravo na upravljanje vozilom u drugoj državi članici sukladno zahtjevima Direktive 2006/126, no to ne može dokazati predočenjem isprave koja je u skladu s obrascem vozačke dozvole predviđenim Direktivom 2006/126?

4. U slučaju niječnog odgovora na drugo pitanje: treba li pravo [Unije], kako proizlazi osobito iz članka 2. Direktive 2006/126 ili članaka 18., 21., 45., 49. i 56. UFEU-a, tumačiti na način da mu se protivi propis države članice prema kojem se kandidatu za vozačku dozvolu konačna vozačka dozvola izdaje u pravilu odmah nakon što položi praktični dio vozačkog ispita, te prema kojem se prekršajnom kaznom kažnjava prekršaj upravljanja vozilom u okolnostima kad vozač, koji je u drugoj državi članici stekao pravo na upravljanje vozilom sukladno odredbama Direktive 2006/126, upravlja vozilom bez konačne vozačke dozvole kao dokaza o pravu na upravljanje vozilom jer mu takva vozačka dozvola još nije izdana zbog specifičnosti postupka izdavanja konačne vozačke dozvole u toj drugoj državi članici na koji vozač nema utjecaja, ali posjeduje službenu potvrdu koja potvrđuje da su ispunjeni propisani uvjeti za stjecanje prava na upravljanje vozilom?”

O prethodnim pitanjima

Prvo i drugo pitanje

31 Prvim i drugim pitanjem, koja valja ispitati zajedno, sud koji je uputio zahtjev u bitnome pita treba li članak 2. stavak 1. Direktive 2006/126 te članke 18., 21., 45., 49. i 56. UFEU-a tumačiti na način da im se protivi propis države članice na temelju kojeg ta država članica može odbiti priznati potvrdu izdanu u drugoj državi članici kojom se dokazuje postojanje prava na upravljanje vozilom njezina nositelja, ako ta potvrda ne ispunjava zahtjeve obrasca vozačke dozvole predviđenog tom istom direktivom, čak i u slučaju kad nositelj navedene potvrde ispunjava uvjete propisane tom direktivom za izdavanje vozačke dozvole.

32 U tom pogledu treba podsjetiti da prema ustaljenoj sudskoj praksi Suda prilikom tumačenja odredbe prava Unije valja uzeti u obzir ne samo njezin tekst već i kontekst te ciljeve propisa čiji je dio (presuda od 11. svibnja 2017., Krijgsman, C-302/16, EU:C:2017:359, t. 24. i navedena sudska praksa).

33 U skladu s člankom 2. stavkom 1. Direktive 2006/126, „[d]ržave članice uzajamno priznaju vozačke dozvole koje su izdale".

34 Prema ustaljenoj sudskoj praksi Suda, navedena odredba predviđa uzajamno priznavanje, bez ikakvih formalnosti, vozačkih dozvola koje su izdale države članice (vidjeti u tom smislu presude od 1. ožujka 2012., Akyüz, C-467/10, EU:C:2012:112, t. 40.; od 26. travnja 2012., Hofmann, C-419/10, EU:C:2012:240, t. 43. i 44. i od 23. travnja 2015., Aykul, C-260/13, EU:C:2015:257, t. 45.).

35 U cilju davanja odgovora na prvo i drugo pitanje suda koji je uputio zahtjev, valja međutim utvrditi odnosi li se ta obveza uzajamnog priznavanja, koja je nametnuta državama članicama, samo na vozačke dozvole kao isprave kojima se dokazuje postojanje prava na upravljanje vozilom ili se odnosi i na samo pravo na upravljanje vozilom, neovisno o postojanju takve vozačke dozvole.

36 Kada je prije svega riječ o doslovnom tumačenju dotične odredbe, sud koji je uputio zahtjev postavlja pitanje tumačenja izraza „vozačka dozvola" iz članka 2. stavka 1. Direktive 2006/126. Općenito se osvrćući na jezične teškoće vezane uz odabir izraza upotrijebljenih u toj direktivi, taj sud konkretno upozorava na činjenicu da nije sigurno da izrazi „*Führerschein*" i „*permis de conduire*", upotrijebljeni u njemačkoj i francuskoj verziji te direktive, označavaju samo ispravu kojom se dokazuje postojanje prava na upravljanje vozilom, a da izrazi „*Fahrerlaubnis*" i „*droit de conduire*" označavaju samo pravo na upravljanje vozilom kao takvo.

37 Kao što to nezavisni odvjetnik navodi u točki 50. svojeg mišljenja, sudeći prema izrazima upotrijebljenima u više jezičnih verzija članka 2. stavka 1. Direktive 2006/126 – kao što su njemačka („*Führerscheine*") engleska („*driving licences*"), češka („*řidičské průkazy*"), španjolska („*permisos de conducción*"), talijanska („*patenti di guida*"), nizozemska („*rijbewijzen*"), finska („*ajokortit*"), rumunjska („*permisele de conducere*") ili švedska verzija („*Körkort*") – čini se ipak da se izraz „vozačka dozvola" upotrijebljen u toj odredbi odnosi na ispravu kojom se dokazuje postojanje prava na upravljanje vozilom.

38 Nadalje, analizom konteksta kojeg je dio članak 2. stavak 1. Direktive 2006/126 dolazi se do istog zaključka.

39 Naime, tom se direktivom uvodi jedinstveni obrazac vozačke dozvole unutar Zajednice kojem je cilj zamijeniti različite postojeće vozačke dozvole u državama članicama (presude od 26. travnja 2012., Hofmann, C-419/10, EU:C:2012:240, t. 40. i od 26. travnja 2017., Popescu, C-632/15, EU:C:2017:303, t. 36.).

40 U tom smislu, s jedne strane, treba reći da odredbe te direktive, među ostalim, predviđaju zahtjeve u pogledu izgleda, sadržaja, fizičkih značajki i sigurnosnih svojstava isprave kojom se na standardiziran i ujednačen način dokazuje postojanje prava na upravljanje vozilom, što navodi i nezavisni odvjetnik u točki 51. svojeg mišljenja.

41 Naime, u članku 1. stavku 1. Direktive 2006/126 predviđa se da države članice uvedu nacionalnu vozačku dozvolu temeljenu na obrascu Unije iz Priloga I. toj direktivi, sukladno odredbama te direktive. Navedeni obrazac predviđa izgled te vozačke dozvole i iznosi informacije koje se u njoj moraju navoditi. Kada je riječ o sadržaju te vozačke dozvole, članak 5. stavak 1. Direktive 2006/126 određuje da u njoj moraju biti navedeni uvjeti pod kojima je vozač ovlašten upravljati vozilom. Što se tiče sigurnosnih svojstava radi izbjegavanja mogućnosti krivotvorenja, članak 3. stavak 2. te direktive u vezi s njezinim Prilogom I. izričito određuje da materijal koji se koristi za vozačku dozvolu mora pružati zaštitu od krivotvorenja.

42 Kao što to nezavisni odvjetnik navodi u točki 53. svojeg mišljenja, iz Priloga I. Direktivi 91/439, koja je prethodila Direktivi 2006/126, proizlazi, među ostalim, da su odredbe te prve direktive također predviđale usklađivanje te isprave kao takve.

43 S druge strane, Direktivom 2006/126 provodi se, kako je to razvidno iz njezine uvodne izjave 8., minimalno usklađivanje uvjeta pod kojima se izdaje vozačka dozvola iz članka 1. te direktive. Ti se uvjeti posebno definiraju u njezinim člancima 4. i 7., a tiču se, među ostalim, propisane minimalne dobi, sposobnosti za upravljanje vozilom, ispita koje kandidat mora položiti te njegova boravišta na području države članice koja izdaje vozačku dozvolu.

44 Navedenim usklađivanjem uvjeta za izdavanje vozačke dozvole želi se posebice, kao što to navodi nezavisni odvjetnik u točkama 58. i 59. svojeg mišljenja, utvrditi nužne preduvjete za uzajamno priznavanje te dozvole (vidjeti također presudu od 28. studenoga 1978., Choquet, 16/78, EU:C:1978:210, t. 7.).

45 U tom kontekstu valja podsjetiti da je Sud zaključio da članak 2. stavak 1. Direktive 2006/126 državama članicama nameće jasnu i preciznu obvezu uzajamnog priznavanja vozačkih dozvola bez ikakvih formalnosti, koja ne ostavlja diskrecijski prostor u odnosu na mjere koje valja donijeti kako bi se ona ispunila (vidjeti u tom smislu presude od 1. ožujka 2012., Akyüz, C-467/10, EU:C:2012:112, t. 40.; od 26. travnja 2012., Hofmann, C-419/10, EU:C:2012:240, t. 43. i 44. i od 23. travnja 2015., Aykul, C-260/13, EU:C:2015:257, t. 45.).

46 Sud je opetovano zaključivao da je zadaća države članice koja je izdala vozačku dozvolu da provjeri jesu li ispunjeni minimalni uvjeti propisani pravom Unije, osobito oni koji se odnose na boravište i sposobnost upravljanja vozilom, propisani člankom 7. stavkom 1. Direktive 91/439 te sada preuzeti u članku 7. stavku 1. Direktive 2006/126, i stoga je li izdavanje vozačke dozvole opravdano (vidjeti u tom smislu presude od 19. veljače 2009., Schwarz, C-321/07, EU:C:2009:104, t. 76. i od 23. travnja 2015., Aykul, C-260/13, EU:C:2015:257, t. 46.).

47 Sud je s tim u vezi smatrao da, u slučaju kada su tijela države članice izdala vozačku dozvolu sukladno članku 1. stavku 1. Direktive 2006/126, druge države članice nisu ovlaštene provjeravati poštovanje uvjeta izdavanja propisanih tom direktivom. Naime, posjedovanje vozačke dozvole koju je izdala država članica treba smatrati dokazom da je njezin imatelj ispunjavao te uvjete na dan kad mu je vozačka dozvola izdana (vidjeti u tom smislu presude od 26. travnja 2012., Hofmann, C-419/10, EU:C:2012:240, t. 46. i 47. i od 23. travnja 2015., Aykul, C-260/13, EU:C:2015:257, t. 47.).

48 Imajući u vidu navedenu sudsku praksu te doslovno tumačenje članka 2. stavka 1. Direktive 2006/126 i općenito logiku te direktive, očito je da se ta odredba, koja predviđa uzajamno priznavanje „vozačkih dozvola”, referira na vozačke dozvole kao isprave kojima se dokazuje postojanje prava na upravljanje vozilom, a koje su izdane sukladno odredbama te direktive. Jedina iznimka u tom smislu tiče se

vozačkih dozvola koje su države članice izdale prije stupanja na snagu članka 1. stavka 1. te direktive, to jest, sukladno njezinu članku 16., prije 19. siječnja 2013., a u pogledu kojih se člankom 13. Direktive 2006/126 uređuje pitanje istovjetnosti prava stečenih prije provedbe te direktive i različitih kategorija u njoj definiranih vozačkih dozvola (vidjeti u tom smislu presude od 26. travnja 2012., Hofmann, C-419/10, EU:C:2012:240, t. 41. i od 26. travnja 2017., Popescu, C-632/15, EU:C:2017:303, t. 37.).

49 Iz toga slijedi da priznavanje prava na upravljanje vozilom stečenog u nekoj državi članici nije kao takvo predviđeno Direktivom 2006/126 te je to priznavanje samo posljedica uzajamnog priznavanja vozačkih dozvola uvedenog tom direktivom.

50 Kao što to, među ostalim, navode nizozemska i poljska vlada u svojim pisanim očitovanjima, to tumačenje Direktive 2006/126 u konačnici je potkrijepljeno s gledišta ciljeva te direktive.

51 Cilj je Direktive 2006/126, naime, kako to proizlazi iz njezine uvodne izjave 2., doprinijeti poboljšanju sigurnosti prometa na cestama i omogućiti slobodno kretanje osoba koje namjeravaju steći boravište u državi članici koja nije država koja je izdala dozvolu. Nadalje, iz uvodnih izjava 3. i 4. te direktive slijedi da se njome izričito žele izbjeći i razriješiti problemi preglednosti za građane te policijska i upravna tijela nadležna za vođenje vozačkih dozvola kao i krivotvorenje vozačkih dozvola, zbog činjenice da istodobno postoje različiti propisi u različitim državama članicama te više od 110 različitih obrazaca vozačkih dozvola koji cirkuliraju unutar Unije. Cilj je te direktive, dakle, kao što je to navedeno u točki 39. ove presude, da se u dogledno vrijeme uspostavi jedinstven obrazac vozačke dozvole za sve države članice, pri čemu se tom istom direktivom usklađuju minimalni uvjeti za izdavanje, zamjenjujući različite postojeće vozačke dozvole u državama članicama te time postupno ukidajući priznavanje nacionalnih dokaza o sposobnosti upravljanja vozilom.

52 Međutim, nametati državi članici da priznaje potvrde koje je izdala druga država članica – kao što je to CEPS iz glavnog postupka – koje ne ispunjavaju zahtjeve propisane Direktivom 2006/126 niti predstavljaju jednu od vozačkih dozvola čija se istovrijednost s kategorijama određenima njezinim člankom 4. predviđa u članku 13. te direktive, bilo bi u suprotnosti s tim različitim ciljevima, čak i kad bi nositelji tih potvrda u državama članicama svojeg boravišta ispunjavali uvjete za izdavanje vozačke dozvole u smislu članka 1. stavka 1. te direktive i stekli pravo na upravljanje vozilom na području potonje države. Kao što je to nezavisni odvjetnik iznio u točki 56. svojeg mišljenja, očito bi se proturječilo cilju Direktive 2016/126 – a to je uvođenje standardizirane vozačke dozvole koja omogućuje da bilo koje tijelo odmah i lako provede identifikaciju bilo gdje u Uniji – ako bi se tu direktivu tumačilo na način da ona obvezuje državu članicu da prizna različite isprave, eventualno čak i privremene, koje je druga država članica predvidjela za dokazivanje postojanja prava na upravljanje vozilom.

53 Naime, nadležna tijela druge države članice teško bi mogla kontrolirati valjanost takvih potvrda koje je izdala država članica, što bi moglo povećati mogućnost prijevara.

54 Iz toga slijedi da odbijanje države članice da prizna ispravu namijenjenu dokazivanju postojanja prava na upravljanje vozilom koju je izdala druga država članica, u slučaju kad ta isprava, kao što je CEPC iz glavnog postupka, ne ispunjava zahtjeve obrasca vozačke dozvole predviđenog Direktivom 2006/126, nije u suprotnosti s člankom 2. stavkom 1. te direktive.

55 Međutim, takvo odbijanje valja ocjenjivati samo s gledišta potonje odredbe, a ne u svjetlu članaka 18., 21., 45., 49. i 56. UFEU-a, koji se također spominju u prvom i drugom pitanju.

56 Naime, treba podsjetiti da prema ustaljenoj sudskoj praksi Suda svaku nacionalnu mjeru iz područja u kojem je provedeno iscrpno usklađivanje na razini Europske unije valja ocjenjivati u svjetlu odredaba te mjere usklađivanja, a ne s obzirom na odredbe primarnog prava (presuda od 12. studenoga 2015., Visnappu, C-198/14, EU:C:2015:751, t. 40. i navedena sudska praksa).

57 U konkretnom slučaju, međutim, iako je točno da Direktiva 2006/126 predviđa samo minimalno usklađivanje nacionalnih odredbi o uvjetima pod kojima se može izdati vozačka dozvola (vidjeti u tom smislu presudu od 1. ožujka 2012., Akyüz, C-467/10, EU:C:2012:112, t. 53.), tom se direktivom, s druge strane, provodi detaljno usklađivanje isprava kojima se dokazuje postojanje prava na upravljanje vozilom, a koje države članice moraju priznati sukladno njezinu članku 2. stavku 1.

58 Osim toga, kao što je to navela Komisija, treba reći da, iako se Direktivom 2006/126 definiraju minimalni uvjeti pod kojima se mogu izdavati vozačke dozvole, njome se ne uređuje upravni postupak izdavanja tih vozačkih dozvola. Dakle, u nadležnosti je država članica da urede taj postupak i posebno da odrede u kojem se roku vozačka dozvola mora izdati kandidatu koji zadovoljava minimalne uvjete.

59 Čini se, međutim, da sud koji je uputio zahtjev smatra da odbijanje države članice da prizna pravo na upravljanje vozilom stečeno u drugoj državi članici koje nije moguće dokazati vozačkom dozvolom koja je u skladu sa zahtjevima obrasca vozačke dozvole predviđenog tom direktivom može predstavljati diskriminaciju na osnovi boravišta koja je zabranjena prema pravu Unije.

60 Sud koji je uputio zahtjev navodi da postojanje razlika u upravnim postupcima država članica koji se primjenjuju na izdavanje vozačkih dozvola sukladno tim zahtjevima, može imati za posljedicu, kao što je to u predmetu iz glavnog postupka, da osobi koja ispunjava uvjete predviđene Direktivom 2006/126 za stjecanje prava na upravljanje vozilom u državi članici svojeg boravišta, dozvola koja je u skladu s tim zahtjevima bude izdana tek nakon proteka prijelaznog razdoblja tijekom kojeg navedena osoba posjeduje samo privremenu potvrdu koja vrijedi na ograničenom području, dok bi osobama koje imaju boravište u drugim državama članicama, a također ispunjavaju navedene uvjete, takva vozačka dozvola bila izdana odmah čim polože praktični dio vozačkog ispita.

61 U tom pogledu, suprotno onomu što se čini da taj sud smatra, čak i u okolnostima postojanja razlike među državama članicama u pogledu postupka izdavanja vozačke dozvole, odbijanje države članice da prizna ispravu koju je izdala druga država članica, a služi za dokazivanje prava na upravljanje vozilom, kao što je CEPS iz glavnog postupka, kad ta isprava ne ispunjava zahtjeve obrasca vozačke dozvole predviđenog Direktivom 2006/126, ne može ugroziti ni opće načelo nediskriminacije predviđeno člankom 18. UFEU-a, ni pravo slobodno kretati se i boraviti na području država članica koje građanima Unije priznaje članak 21. UFEU-a, kao ni temeljne slobode zajamčene člancima 45., 49. i 56. UFEU-a.

62 Naime, različito postupanje prema kandidatima za vozačku dozvolu s boravištem u Njemačkoj i Francuskoj – slijedom činjenice da, sudeći prema informacijama koje je dostavio sud koji je uputio zahtjev, kandidati za vozačku dozvolu s boravištem u Njemačkoj dobivaju vozačku dozvolu u toj državi članici u pravilu odmah nakon što polože praktični dio vozačkog ispita, dok se na kandidate za vozačku dozvolu s boravištem u Francuskoj u pravilu primjenjuje prijelazno razdoblje tijekom kojeg oni posjeduju samo privremenu potvrdu koja vrijedi na ograničenom području te kojom se dokazuje njihovo pravo na upravljanje vozilom, prije nego što im bude izdana vozačka dozvola koja je u skladu sa zahtjevima obrasca vozačke dozvole predviđenog Direktivom 2006/126 – nije rezultat diskriminatornih praksi u jednoj ili drugoj spomenutoj državi članici, već je posljedica postojanja različitih pravila upravnog postupka u tim državama članicama, u kontekstu koji nije usklađen (vidjeti slično presude od 12. srpnja 2005., Schempp, C-403/03, EU:C:2005:446, t. 45. i od 29. studenoga 2011., National Grid Indus, C-371/10, EU:C:2011:785, t. 62.). Kao što je to navedeno u točkama 43., 44. i 57. ove presude, prema trenutačnom stanju prava Unije, Direktiva 2006/126 predviđa tek minimalno usklađivanje pojedinih materijalnopravnih uvjeta pod kojima se izdaje vozačka dozvola predviđena u njezinu članku 1.

63 Slijedom svih navedenih razmatranja, na prvo i drugo pitanje valja odgovoriti da članak 2. stavak 1. Direktive 2006/126 te članke 18., 21., 45., 49. i 56. UFEU-a treba tumačiti na način da im se ne protivi propis države članice na temelju kojeg ta država članica može odbiti priznati potvrdu izdanu u drugoj

državi članici kojom se dokazuje postojanje prava na upravljanje vozilom njezina nositelja, ako ta potvrda ne ispunjava zahtjeve obrasca vozačke dozvole predviđenog tom direktivom, čak i u slučaju kad nositelj navedene potvrde ispunjava uvjete propisane tom direktivom za izdavanje vozačke dozvole.

Treće i četvrto pitanje

64 Trećim i četvrtim pitanjem, koja valja razmotriti zajedno, sud koji je uputio zahtjev u bitnome pita treba li članak 2. stavak 1. Direktive 2006/126 te članke 18., 21., 45., 49. i 56. UFEU-a tumačiti na način da im se protivi to što država članica određuje kaznenopravnu ili upravnopravnu sankciju osobi koja, iako je zadovoljila uvjete za izdavanje vozačke dozvole predviđene tom direktivom, upravlja motornim vozilom na području te države bez posjedovanja vozačke dozvole koja je u skladu sa zahtjevima obrasca vozačke dozvole predviđenog navedenom direktivom te, u iščekivanju da joj druga država članica izda takvu vozačku dozvolu, postojanje svojeg prava na upravljanje vozilom stečenog u toj drugoj državi članici može dokazati samo privremenom potvrdom koju joj je ona izdala.

65 Kao što je to nezavisni odvjetnik naveo u točki 64. svojeg mišljenja, u Direktivi 2006/126 ne postoji nijedna odredba o eventualnim kaznama u slučaju nepostojanja prava na upravljanje vozilom ili nepredočavanja vozačke dozvole koja je u skladu sa zahtjevima obrasca vozačke dozvole predviđenog tom direktivom ili bilo koje druge vrste isprave kojom se dokazuje to pravo.

66 U tom pogledu treba reći da navedena direktiva ne predviđa ni pravila u pogledu obveze vozača da kod sebe imaju vozačku dozvolu izdanu u skladu sa zahtjevima predviđenima tom direktivom.

67 Nadalje, obveza uzajamnog priznavanja vozačkih dozvola predviđena člankom 2. stavkom 1. Direktive 2006/126 ne isključuje mogućnost da države članice propišu kazne za vozače koji nisu u mogućnosti nadležnim tijelima predočiti vozačku dozvolu izdanu u skladu s navedenim zahtjevima, kojom se dokazuje njihovo pravo na upravljanje vozilom.

68 Iz toga slijedi da u okolnostima nepostojanja propisa Unije o tom pitanju države članice načelno ostaju nadležne za kažnjavanje nepostupanja u skladu s obvezom predočavanja vozačke dozvole koja je u skladu sa zahtjevima obrasca vozačke dozvole predviđenog Direktivom 2006/126, što mogu provoditi prema osobama koje upravljaju motornim vozilom na njihovu području (vidjeti u tom smislu presude od 29. veljače 1996., Skanavi i Chryssanthakopoulos, C-193/94, EU:C:1996:70, t. 36. i od 29. listopada 1998., Awoyemi, C-230/97, EU:C:1998:521, t. 25.).

69 Države članice, međutim, ne smiju po tom pitanju predvidjeti kaznu koja bi ugrožavala pravo na slobodno kretanje i boravak na području država članica koje građanima Unije daje članak 21. UFEU-a, a Direktivom 2006/126 želi se olakšati njegovo korištenje (vidjeti u tom smislu presude od 29. veljače 1996., Skanavi i Chryssanthakopoulos, C-193/94, EU:C:1996:70, t. 36.; od 29. listopada 1998., Awoyemi, C-230/97, EU:C:1998:521, t. 26. i od 26. travnja 2012., Hofmann, C-419/10, EU:C:2012:240, t. 77.), ili temeljne slobode zajamčene člancima 45., 49. i 56. UFEU-a.

70 Što se tiče članka 18. UFEU-a, na koji se sud koji je uputio zahtjev također poziva, valja podsjetiti da se ta odredba, kojom se predviđa načelo nediskriminacije na temelju državljanstva, samostalno primjenjuje samo u situacijama uređenima pravom Unije za koje UFEU ne predviđa posebna pravila o nediskriminaciji (vidjeti u tom smislu presude od 12. svibnja 1998., Gilly, C-336/96, EU:C:1998:221, t. 37. i od 18. srpnja 2017., Erzberger, C-566/15, EU:C:2017:562, t. 25.).

71 Budući da se u konkretnom slučaju u odluci kojom je upućen zahtjev ne navode razlozi zbog kojih se I nalazio u Njemačkoj, na sudu koji je uputio zahtjev je da utvrdi bi li korištenje jednom od temeljnih sloboda zajamčenih člancima 45., 49. i 56. UFEU-a, kojima se provodi načelo nediskriminacije, moglo biti ugroženo izricanjem kazne I-u.

72 Ako to ne bi bio slučaj, s obzirom na to da se čini da je I građanin Unije, što sud koji je uputio zahtjev također mora provjeriti, u svakom je slučaju očito da se ta osoba, putujući iz Francuske u Njemačku, koristila, u svojstvu građanina Unije, pravom na slobodno kretanje unutar Unije zajamčenim člankom 21. UFEU-a.

73 Međutim, iz odluke kojom je upućen zahtjev te iz odgovora na prvo i drugo pitanje proizlazi da je u konkretnom slučaju, za razliku od osoba protiv kojih se obavljao progon u predmetu u kojem je donesena presuda od 29. veljače 1996., Skanavi i Chryssanthakopoulos (C-193/94, EU:C:1996:70), I imao pravo na upravljanje vozilom u Francuskoj, ali da u vrijeme počinjenja djela iz glavnog postupka nije imao, barem ne na temelju prava Unije, takvo pravo u drugim državama članicama koje bi tijela tih država članica bila dužna priznati u skladu s člankom 2. stavkom 1. Direktive 2006/126, s obzirom na to da dotični u to vrijeme nije posjedovao vozačku dozvolu koja je u skladu sa zahtjevima obrasca vozačke dozvole predviđenog tom direktivom koja bi dokazivala da on ispunjava uvjete predviđene tom direktivom. Također, iz odluke kojom je upućen zahtjev razvidno je da CEPC koji mu je izdan u Francuskoj vrijedi samo na području Francuske.

74 Ne čini se stoga da je u suprotnosti s člancima 21., 45., 49. i 56. UFEU-a to što vozač kao što je I, koji nema pravo na upravljanje vozilom u Njemačkoj, podliježe kazni u toj državi članici.

75 Važno je, međutim, da određena kazna nije nerazmjerna u odnosu na težinu djela iz glavnog postupka (vidjeti u tom smislu presudu od 29. veljače 1996., Skanavi i Chryssanthakopoulos, C-193/94, EU:C:1996:70, t. 36. i 38.).

76 Treba reći da se činjenica da netko upravlja vozilom na području države članice i pritom posjeduje pravo na upravljanje vozilom izdano u drugoj državi članici, ali ne još i vozačku dozvolu koja je u skladu sa zahtjevima obrasca vozačke dozvole predviđenog Direktivom 2006/126, čini mnogo manje vrijednom osude od činjenice da netko upravlja vozilom na području države članice i pritom ne posjeduje nikakvo pravo na upravljanje vozilom, posebice ako se ima u vidu cilj navedene direktive na koji se podsjeća u točki 51. ove presude, a to je poboljšanje sigurnosti prometa na cestama.

77 Dakle, činjenica da država članica vozaču kao što je I, koji je u drugoj državi članici stekao pravo na upravljanje vozilom, ali mu još nije izdana vozačka dozvola koja je u skladu sa zahtjevima obrasca vozačke dozvole predviđenog Direktivom 2006/126, određuje strogu kaznu kaznenopravne ili upravnopravne naravi, primjerice kaznu zatvora ili visoku novčanu kaznu, bila bi nerazmjerna u odnosu na težinu dotičnih djela te bi se time ugrozilo pravo tog vozača na slobodno kretanje i boravak na području država članica koje građanima Unije daje članak 21. UFEU-a ili temeljne slobode zajamčene člancima 45., 49. i 56. UFEU-a. S druge strane, ne bi bilo nerazmjerno izricanje blaže kazne kao što je upravnopravna novčana sankcija u razumnom iznosu.

78 Sud koji je uputio zahtjev stoga mora u sklopu ocjenjivanja težine povrede koju je počinio I i težine sankcije koju mu valja izreći, kao eventualnu olakotnu okolnost uzeti u obzir činjenicu da je I stekao pravo na upravljanje vozilom u Francuskoj, koje dokazuje postojanje CEPC-a i koji će, kako to sam taj sud navodi, u pravilu prije nego što istekne na zahtjev dotičnoga biti zamijenjen vozačkom dozvolom koja je u skladu sa zahtjevima obrasca vozačke dozvole predviđenog Direktivom 2006/126. Taj bi sud u kontekstu svoje analize također trebao ispitati kolika je bila stvarna opasnost za sigurnost prometa na cestama na području Njemačke.

79 Slijedom svih navedenih razmatranja, na treće i četvrto pitanje valja odgovoriti da članak 2. stavak 1. Direktive 2006/126 te članke 21., 45., 49. i 56. UFEU-a treba tumačiti na način da im se ne protivi to što država članica određuje kaznu osobi koja, iako je zadovoljila uvjete za izdavanje vozačke dozvole predviđene tom direktivom, upravlja motornim vozilom na području te države bez posjedovanja vozačke dozvole koja je u skladu sa zahtjevima obrasca vozačke dozvole predviđenog navedenom direktivom te, u iščekivanju da joj druga država članica izda takvu vozačku dozvolu, postojanje svojeg prava na upravljanje vozilom stečenog u toj drugoj državi članici može dokazati samo privremenom

potvrdom koju joj je ona izdala, pod uvjetom da ta kazna nije nerazmjerna u odnosu na težinu dotičnog djela. U tom pogledu sud koji je uputio zahtjev mora u sklopu ocjenjivanja težine povrede koju je počinila dotična osoba i težine sankcije koju joj valja izreći, kao eventualnu olakotnu okolnost uzeti u obzir činjenicu da je dotična osoba stekla pravo na upravljanje vozilom u drugoj državi članici, koje dokazuje postojanje potvrde što ju je izdala navedena država članica, a koja će u pravilu prije nego što istekne na zahtjev dotične osobe biti zamijenjena vozačkom dozvolom koja je u skladu sa zahtjevima obrasca vozačke dozvole predviđenog Direktivom 2006/126. Taj sud u kontekstu svoje analize također treba ispitati koliku je stvarnu opasnost za sigurnost prometa na cestama dotična osoba predstavljala na njezinu području.

Troškovi

80 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenoga, Sud (drugo vijeće) odlučuje:

1. **Članak 2. stavak 1. Direktive 2006/126/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 20. prosinca 2006. o vozačkim dozvolama te članke 18., 21., 45., 49. i 56. UFEU-a treba tumačiti na način da im se ne protivi propis države članice na temelju kojeg ta država članica može odbiti priznati potvrdu izdanu u drugoj državi članici kojom se dokazuje postojanje prava na upravljanje vozilom njezina nositelja, ako ta potvrda ne ispunjava zahtjeve obrasca vozačke dozvole predviđenog tom direktivom, čak i u slučaju kad nositelj navedene potvrde ispunjava uvjete propisane tom direktivom za izdavanje vozačke dozvole.**

2. **Članak 2. stavak 1. Direktive 2006/126 te članke 21., 45., 49. i 56. UFEU-a treba tumačiti na način da im se ne protivi to što država članica određuje kaznu osobi koja, iako je zadovoljila uvjete za izdavanje vozačke dozvole predviđene tom direktivom, upravlja motornim vozilom na području te države bez posjedovanja vozačke dozvole koja je u skladu sa zahtjevima obrasca vozačke dozvole predviđenog navedenom direktivom te, u iščekivanju da joj druga država članica izda takvu vozačku dozvolu, postojanje svojeg prava na upravljanje vozilom stečenog u toj drugoj državi članici može dokazati samo privremenom potvrdom koju joj je ona izdala, pod uvjetom da ta kazna nije nerazmjerna u odnosu na težinu dotičnog djela. U tom pogledu, sud koji je uputio zahtjev mora u sklopu ocjenjivanja težine povrede koju je počinila dotična osoba i težine sankcije koju joj valja izreći, kao eventualnu olakotnu okolnost uzeti u obzir činjenicu da je dotična osoba stekla pravo na upravljanje vozilom u drugoj državi članici, koje dokazuje postojanje potvrde što ju je izdala navedena država članica, a koja će u pravilu prije nego što istekne na zahtjev dotične osobe biti zamijenjena vozačkom dozvolom koja je u skladu sa zahtjevima obrasca vozačke dozvole predviđenog Direktivom 2006/126. Taj sud u kontekstu svoje analize također treba ispitati koliku je stvarnu opasnost za sigurnost prometa na cestama dotična osoba predstavljala na njezinu području.**

Potpisi